

I. Disposicións xerais

XEFATURA DO ESTADO

29917 *LEI 47/1998, do 23 de decembro, pola que se dictan regras para o recoñecemento da xubilación anticipada do sistema da Seguridade Social en determinados casos especiais.* («BOE» 311, do 29-12-1998.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

O número 2 do artigo 9 do texto refundido da Lei xeral da Seguridade Social, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/1994, do 20 de xuño, determina que, a medida que os réximes especiais configuren os seus beneficios de acordo cos criterios do réxime xeral, se dictarán normas relativas ó tempo, ó alcance e ás condicións para logralos dereitos en curso de adquisición das persoas que pasen duns a outros réximes, mediante a totalización dos períodos de permanencia en cada un dos mencionados réximes, sempre que non se superpoñan. Conforme as previsións legais, os distintos réximes especiais estableceron as súas respectivas regulacións para o cómputo das cotizacións efectuadas a outros réximes, para efectos do recoñecemento do dereito ás prestacións.

De tales regulacións, dedúcense uns criterios xerais para o recoñecemento das prestacións, cando se acrediten cotizacións en varios réximes. En primeiro lugar, recoñecerá a prestación o réxime de Seguridade Social en que o interesado estaba en alta, no momento do feito causante ou o último en que se produciu tal circunstancia, sempre que reúna nel tódalas condicións necesarias; caso de non corresponderlo dereito, aplicárase a mesma fórmula no réxime anterior; se en ningún deles se acreditan as condicións necesarias, resolverá sobre o dereito aquel en que o interesado teña maior número de cotizacións, logo da totalización de tódalas acreditadas.

Non obstante, xorde o problema de se no réxime no que o interesado reunía maior número de cotizacións tampouco acredita tódolos requisitos para acceder á pensión, como pode se-lo da idade. Aínda que unha práctica administrativa viñera admitindo a posibilidade de que, en tales casos, puidese resolver un réxime que, en virtude de dereito transitorio, prevese a xubilación antes dos sesenta e cinco anos, aínda que nel non se acreditase o maior número de cotizacións, sen embargo, a xurisprudencia entendeu que a dita práctica non se acomodaba ás normas en vigor, doutrina xurisprudencial que

foi recollida mediante instrucións internas da Administración, con efectividade a partir do 1 de abril de 1998.

O Congreso dos Deputados, con data do 31 de marzo de 1998, aprobou unha moción na que insta o Goberno a mante-los criterios que se viñan aplicando con anterioridade á data indicada, se ben no marco das recomendacións do «Pacto de Toledo».

A tal finalidade responde o contido da presente disposición, mediante a cal, e con carácter de urxencia, co fin de lle dar cumprimento á iniciativa parlamentaria sinalada e de que as solicitudes de pensións de xubilación poidan recoñecerse en función dos criterios indicados, establécense normas respecto do recoñecemento do dereito á pensión de xubilación, cando o interesado acredita cotizacións en dous ou máis réximes da Seguridade Social, sen que en ningún deles, illadamente considerados, reúna tódolos requisitos para acceder á dita pensión. Nestes casos, mantense a posibilidade de que o interesado poida acceder á pensión anticipadamente, sempre que estivese afiliado a un réxime que recoñecese ese dereito, aínda que non sexa aquel en que se acreditan o maior número de cotizacións. Non obstante, no marco dos principios de contribución e proporcionalidade que deben rexe-lo sistema da Seguridade Social, a potenciación dos cales constitúe un dos puntos básicos do «Pacto de Toledo», esíxese que o interesado acredite, do total das cotizacións efectuadas, polo menos, unha cuarta parte nalgún dos réximes que prevía o beneficio da xubilación anticipada.

Artigo único. *Regras de aplicación.*

1. O disposto na presente lei será de aplicación nos supostos en que, tendo cotizado a varios réximes do sistema da Seguridade Social, o interesado non reúna tódolos requisitos esixidos para acceder á pensión de xubilación en ningún deles, considerando unicamente as cotizacións acreditadas en cada un dos réximes ós que cotizase.

Nos supostos indicados, resolverá sobre o dereito á pensión de xubilación o réxime no que se acredite o maior número de cotizacións, computando como cotizadas a el a totalidade das que acredite o interesado.

Non obstante o establecido nos parágrafos anteriores, se o traballador non cumpriu a idade mínima para causar-lo dereito á pensión de xubilación no réxime polo que deba resolverse o dereito, por ser aquel en que se acredite o maior número de cotizacións, poderá recoñecerse a pensión polo dito réxime, sempre que se acredite o requisito de idade nalgún dos demais réximes que se tivesen en conta para a totalización dos períodos de cotización, nos termos que se establecen nos puntos seguintes.

2. Para a aplicación do establecido no terceiro parágrafo do número anterior, será necesaria a concorrencia dos seguintes requisitos:

a) Que o interesado tivese a condición de mutualista o 1 de xaneiro de 1967 ou en calquera data con ante-

rioridade, ou que algún país estranxeiro lle certifique períodos cotizados ou asimilados, en razón de actividades realizadas nel, con anterioridade ás datas indicadas, que, de se teren efectuado en España, terían dado lugar á inclusión daquel nalgunha das mutualidades laborais, e que, en virtude das normas de dereito internacional, deban ser tomadas en consideración.

b) Que, polo menos, a cuarta parte das cotizacións totalizadas ó longo da vida laboral do traballador se efectuasen nos réximes que recoñezan o dereito á xubilación anticipada ou ós precedentes dos ditos réximes, ou a réximes de Seguridade Social estranxeiros, nos termos e condicións sinalados na letra anterior, salvo que o total de cotizacións ó longo da vida laboral do traballador sexa de trinta ou máis anos, caso no que será suficiente con que se acredite un mínimo de cotizacións de cinco anos nos réximes antes sinalados.

3. O recoñecemento do dereito á pensión de xubilación con menos de sesenta e cinco anos, cando se cumpran as esixencias establecidas nos puntos precedentes, levarase a cabo polo réxime en que o interesado acredite maior número de cotizacións, aplicando as súas normas reguladoras.

A pensión de xubilación será obxecto de redución, mediante a aplicación da porcentaxe do 8 por 100 por cada ano ou fracción de ano que, no momento do feito causante, lle falte ó interesado para o cumprimento dos sesenta e cinco anos.

O establecido no parágrafo precedente enténdese sen prexuízo do previsto no parágrafo segundo, norma segunda, da disposición transitoria terceira da Lei xeral da Seguridade Social, así como na norma segunda da disposición transitoria terceira do Regulamento xeral do réxime especial dos traballadores do mar, aprobado polo Decreto 2864/1970, do 9 de xullo.

4. As referencias ó 1 de xaneiro de 1967 entenderanse realizadas na data que se determine nas súas respectivas normas reguladoras, respecto dos réximes ou colectivos que prevexan outra distinta, segundo a posibilidade de anticipación da idade de xubilación.

Disposición adicional única. *Réxime de clases pasivas.*

O disposto na presente lei non será de aplicación no réxime de clases pasivas do Estado. O cómputo recíproco de cotizacións entre o dito réxime e os demais réximes do sistema da Seguridade Social rexerá polo establecido no Real decreto 691/1991, do 12 de abril.

Disposición derradeira primeira. *Facultades de aplicación e desenvolvemento.*

Facúltase o ministro de Traballo e Asuntos Sociais para que dicte as disposicións de carácter xeral que sexan precisas para a aplicación e desenvolvemento desta lei.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

A presente lei entrará en vigor o día da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado», se ben poderá aplicarse ás pensións de xubilación das que o feito causante se produza a partir do día 1 de abril de 1998.

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 23 de decembro de 1998.

JUAN CARLOS R.

30152 LEI ORGÁNICA 11/1998, do 30 de decembro, de reforma da Lei orgánica 8/1981, do 30 de decembro, do Estatuto de autonomía para Cantabria. («BOE» 313, do 31-12-1998.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte Lei orgánica.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

No debate do estado da Rexión, que tivo lugar o 27 de decembro de 1995, aprobouse, por unanimidade, crear unha ponencia coa participación de tódolos grupos parlamentarios para a reforma do Estatuto de autonomía para Cantabria que, mediante a fórmula do consenso, permitise lograr un maior autogoberno para a nosa Comunidade Autónoma e acceder ós contidos máximos de competencias e poder político recollidos na Constitución española.

A dita ponencia, constituída o 22 de abril de 1996, e oídos os representantes dos sectores sociais, económicos, institucionais e culturais da sociedade de Cantabria, tras diferentes sesións de debate, reunidos os seus membros en Carmona o 29 de decembro de 1997, elaborou por consenso o documento que se presentou como proposición de lei.

Transcorridos dezaseis anos de vixencia do Estatuto de autonomía, os grupos parlamentarios asinantes consideran que incrementa-los mecanismos de autogoberno, clarifica-lo marco institucional e amplía-las competencias da Comunidade Autónoma permitirá un maior desenvolvemento socioeconómico sostible que redundará nun aumento do benestar dos homes e das mulleres da nosa terra.

Artigo único.

Os seguintes artigos da Lei orgánica 8/1981, do 30 de decembro, do Estatuto de autonomía para Cantabria, quedan redactados como segue:

Primeiro. Preámbulo.

«PREÁMBULO

Cantabria, como comunidade histórica perfectamente definida dentro de España e facendo uso do dereito á autonomía que a Constitución recoñece no seu título VIII e con base nas decisións da Deputación Provincial e dos seus concellos, libre e democraticamente expresadas, manifesta a súa vontade de se constituír en Comunidade Autónoma de acordo co disposto no artigo 143 da Constitución.

O presente estatuto é a expresión xurídica da identidade de Cantabria e define as súas institucións, competencias e recursos, dentro da indisoluble unidade de España e no marco da máis estreita solidariedade coas demais nacionalidades e rexións.

Cantabria atopa nas súas institucións a vontade de respecta-los dereitos fundamentais e as liberdades públicas, á vez que se afianza e impulsa o desenvolvemento rexional sobre a base dunhas relacións democráticas.

Para facer realidade o dereito de Cantabria ó autogoberno, a Asemblea Mixta de Cantabria, pre-